

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg vil begynde med, som jeg nok som ordfører har gjort det femten eller tyve gange, at rose regeringen og rose statsministeren. I år vil jeg i særlig grad begynde med at rose statsministeren, for jeg tror, at statsministeren har haft en periode med så megen modgang, så mange angreb – derimellem en masse urimelige angreb – fra mange forskellige sider, at han fra kolleger herinde skal have at vide, at vi altså er nogle, der sætter overordentlig pris på den måde, statsministeren leder arbejdet på, og at vi ikke deler den kritiske holdning, som af og til kommer til udtryk.

Det synes jeg at jeg ved denne lejlighed skal sige. Og det er for mig ikke noget nyt, for det samme har jeg i og for sig sagt, da det var en anden statsminister, der sad her, og han fra anden side blev udsat for lignende angreb som dem, den nuværende statsminister bliver udsat for.

Men jeg siger det også, fordi jeg er fuldstændig uenig i den holdning, som i dag stærkest kom frem i Fremskridtspartiets ordførertale. Det er et fuldkommen forregnet billede af Danmark. Det vil heller ikke hverken Venstre eller De Konservative skrive under på, det ved jeg godt.

Men man får desværre mange til at tro på, at det er sådan, Danmark ser ud, og det er derfor, det er så uhyre vigtigt, at vi alle sammen sætter ryggen imod og siger: Der er ikke en hel masse galt i Danmark. Der er nøjagtig lige så meget galt, som der altid har været. Det kan jeg tale med om efter de mange år.

Jeg skal blot minde om, at når man nu taler om politikerlede – og det skal jeg vende tilbage til lidt senere, for det er jo ved at blive et gangbart tema igen – så må man ikke gå rundt og tro, at det er noget, der nu er opstået, og at det bliver mere og mere udpræget som følge af den udvikling, vi nu er inde i.

Ja, det er uhyggeligt at tænke på, når man har oplevet fortiden. Jeg skal bare minde om, at omkring 1935, tror jeg, det var, rejste 100.000 landmænd i et tog til København, ikke i ét, men i mange tog, for at anmode kongen om at begå forfatningsbrud, om at afskedige regeringen Stauning og udnævne et forretningsministerium. Se, det kan man kalde parlamentslede, så det batter noget.

Vi har ikke noget, der nærmer sig den situation i dag, men der er mange, der anstrenger sig meget for at søge at fremkalde den. Her taler jeg ikke om mine kolleger herinde, men her taler jeg om mange, mange andre.

Jeg bliver meget forbavset, hver gang jeg ser, hvordan man behandler politikere mange, mange forskellige steder. Jeg synes, der er grund til at minde om, at så snart man kommer over på den anden side af grænsen syd for Danmark, ja, så kan jeg forstå, at man taler om skandaler. For se, dér er folk, der har fået det ene beløb og det andet beløb og det tredje beløb stillet til rådighed for at gøre noget, som er stik imod det, som de i deres stilling skulle gøre.

Vi har ikke ét eksempel i Danmark, hvor nogen politiker er blevet bestukket og har gjort noget, som han ikke skulle gøre. Når man her taler om skandale, er det, fordi en mand i en eller anden situation er kommet til at træde i det, og det må han tage ansvaret for, og han må gå af, eller hvad der nu må ske, og det gør man, og det ordner man i Danmark. Det er i orden. Men der er ikke tale om uhæderlighed som den, man kender andre steder. Og det synes jeg nok, der er grund til at fremhæve.

At det er regeringens skyld, det er klart. Jeg er ikke på falderebet i dag, men det kommer jo snart, og så tilgiver man vel, at jeg videregiver en historie, som var en meget god historie i mange år. Det var netop den om regeringens skyld. Det var den daværende socialminister, Johan Strøm, som ingen selvfølgelig kender mere nu, men vi kendte ham, og det var en fornøjelse at kende ham. Han var på et mødeovre blandt de livlige fynboer kommet under meget, meget stærkt angreb, mange i forsamlingen råbte til ham, og der var især en dame, der havde sat sig på forreste række, som blev ved med, hver gang Strøm talte om et eller andet, at råbe: Ja, og det er regeringens skyld, og det er regeringens skyld. På et eller andet tidspunkt blev det alligevel Strøm, der ellers var en besindig mand, for meget. Så sagde han: Hør nu her, lille jomfru. Så sagde hun: Jeg er aldeles ikke jomfru. Nå, sagde Strøm, skal det så også være regeringens skyld? Sådan kan man altså blive beskyldt for meget som politiker.

Men altså, spøg til side. Det er ingen spøg, når man f.eks. som i aftes i en tv-udsendelse kan blive stillet over for en påstand om, at i Danmark kan man, når man har penge nok, købe nogle til at føre en sådan kampagne ude blandt politikere, at de går over til et andet standpunkt. Det skulle tilsyneladende bare lige passere, men så greb jeg ind og sagde: Må jeg lige protestere!

Det viste sig nemlig, at det, de to udmærkede folk fra forskellige reklamebureauer havde gjort, var, at de havde sørget for, at der var ble-